
Declaració del Consell Valencià de Cultura sobre la destrucció de Béns Culturals a l'Iraq

Autor: Ple CVC
Aprovació: Ple 30 Març 2015

La difusió de les imatges de la destrucció de peces arqueològiques assíries del Museu de Mossul a mans de fanàtics iconoclastes és només una de les últimes provocacions de l'autodenominat Estat Islàmic, que caldria qualificar d'espectacle extrem de terrorisme i de barbàrie si no fóra per la possibilitat de comparacions odioses amb fets molt més greus: la difusió de les imatges de massacres de civils o de combatents fets presoners, decapitats o cremats vius en execucions sumàries, a la qual ens hem vist exposats últimament. Anteriorment ja s'havien destruït, a la mateixa Mossul, joies de la cultura universal com la Mesquita del Profeta Jonàs (en juliol de 2014), la del Profeta Jordi, la d'Abul Kàssim o els més de cent dotze mil llibres i manuscrits de la seua Biblioteca, saquejada i dinamitada el passat 25 de febrer. I el 5 de març s'han saquejat i assolat les restes de la ciutat assíria de Nimrud, prop de Mossul, i dos dies més tard les de la ciutat parta de Hatra, declarada patrimoni de la humanitat en 1985. Quasi cada dia arriben notícies de noves devastacions. I això són només uns pocs exemples d'una ja llarga campanya de destrucció de símbols, monuments i dipòsits de memòria col·lectiva, en un intent de neteja cultural les primeres víctimes del qual són grups humans històrics de l'Orient Pròxim i Mitjà, i les següents la humanitat sencera en tant que reconeix com a parts de la pròpia substància la història i la cultura de cada una de les nacions que l'han format o la formen –i la vida i l'experiència transmissible de cada un dels seus individus. Però el component més pervers, si no el més criminal, d'estos actes és precisament el seu caràcter d'espectacle, expressament buscat pels executors en la seua "producció". Que el linxament real de persones, o la destrucció material de béns comuns espirituals, siguen l'objecte d'una escenificació i tinguen per objectiu, més enllà de l'eliminació física de veritats incòmodes, la producció i l'exhibició d'imatges dramatitzades és més que un crim, també és un pecat gravíssim, particularment impropï d'uns iconoclastes, i encara més quan s'usa com un mitjà per a terroritzar la població mundial, i en nom de valors, com la reverència de la divinitat, que bona part de les víctimes, directes o indirectes, compartim o respectem sense necessitat de coaccions. No és lícit fer en nom del Déu vertader coses que només un déu fals aprovaria.

Els monuments tenen el valor que els donem –i que és proporcional al valor que ens donem a nosaltres mateixos com a membres d'un poble, quan pertanyen a la nostra història, o com a membres de la humanitat. Estimar els monuments i els documents del passat és civilitzador, perquè no hi ha civilització sense la continuïtat de la qual ells són testimonis i instruments, i dóna valor i sentit a les nostres vides, perquè ens ajuda a percebre, a comprendre i a aprofitar la nostra complexitat com a humans contemporanis i la riquesa acumulada del present. La seua pèrdua ens empobrix a tots.

El Consell Valencià de Cultura deplora enormement i condemna tota destrucció intencionada de monuments, documents i institucions de qualsevol civilització o cultura humana, contemporània o passada, a mans del fanatisme ideològic, de la cobdícia o de la incivilitat, i en conseqüència convida els seus conciutadans i les institucions valencianes a compartir el pesar per la destrucció del patrimoni cultural iraquí i la condemna de les accions criminals de l'Estat Islàmic i de la seua utopia d'una humanitat sense història que, pel fet mateix de la seua puresa i homogeneïtat, ja no seria pròpiament humana. Finalment, confia que la col·laboració judicial i policial internacional localitzarà les peces no destruïdes –perquè n'hi ha moltes de desaparegudes que previsiblement es trobaran en mans de compradors desaprensius—i els seus raptors i posseïdors, en farà públiques les identitats i els lliurarà als tribunals dels països propietaris, o, en cas d'impossibilitat o de falta de garanties, a un tribunal internacional, perquè responguen dels seus actes.